

РЕШЕНИЕ

№ 2168

гр. София, 21.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 1 състав, в
публично заседание на 05.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Добромир Андреев

при участието на секретаря Галя Илиева, като разгледа дело номер **6500** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по чл. 156 и сл., във връзка с чл. 129, ал. 7 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).
Образувано е по жалба на „ЙЕТТЕЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕАД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], ж. к. М. 4, Бизнес Парк С., сграда 6, представлявано от адв. Д. Д. и адв. Е. В. – А., срещу Акт за прихващане или възстановяване (АПВ) № П – 29002923043171 – 004 – 001 от 30.03.2023 г., потвърден с Решение № 756 от 03.06.2024 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика“ С. при ЦУ на НАП.
В жалбата се излагат доводи за нищожност и незаконосъобразност на оспорения акт. Искането до съда е за обявяване на нищожност на АПВ, алтернативно за неговата отмяна и връщане на преписката на ТД на НАП с указания за издаване на АПВ на основание чл. 129, ал. 5 от ДОПК, с който да бъдат възстановени в пълен размер отказаните за възстановяване суми в съответствие Решение № 417 от 16.01.2013 г. по адм. дело № 3607/ 2022 г. на Върховния административен съд на Република Б..
В проведените съдебни заседания жалбоподателят се представлява от редовно упълномощен адвокат, който поддържа жалбата по изложените в нея съображения. Претендират разноси по списък.
Ответникът - директор на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика” („ОДОП”) – С., редовно уведомен, чрез процесуалния си представител моли жалбата да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Съдът, като взе предвид представените и приети по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

С Ревизионен акт № Р-29002919008051-091-001/17.12.2020 г., издаден във връзка с извършена ревизия за определяне на задълженията по ЗДДС на „ЙЕТТЕЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕАД /с предишно наименование „ТЕЛЕНОР БЪЛГАРИЯ“ ЕАД/ за периода 01.05.2014 г. - 31.12.2014 г., са установени допълнителни задължения за ДДС в размер на 3 616 048,65 лв. и лихви в размер на 1 951 497,78 лв. В мотивите на ревизионния акт е направен отказ от възстановяване на ДДС върху несъбрани и неплатени вземания към клиенти по фактури, по искане с писмо вх. № Р-29002919008051-ПРД-002-И от 28.04.2020 г., направено в хода на ревизионното производство на основание чл. 129, ал. 1 от ДОПК за възстановяване на ДДС за 2014 г. в размер на 1 887 702,56 лв. и искане с писмо вх. № Р- 29002919008051-ПРД-006-И от 15.10.2020 г. на основание чл. 129, ал. 1 от ДОПК за възстановяване на ДДС за периода 2010 - 2013 г. в размер на 3 991 949,32 лв. Актът е мълчаливо потвърден от директора на дирекция ОДОП С..

С Решение № 929 от 17.02.2022 г. по адм. дело № 8275/ 2021 г. по описа на Административен съд София – град РА № Р-29002919008051-091-001 от 17.12.2020 г. е отменен в частта, в която са установени задължения на „ТЕЛЕНОР БЪЛГАРИЯ“ ЕАД по ЗДДС за данъчни периоди от 01.05.2014 г. до 31.12.2014 г., в размер на 3 616 048,65 лв. и лихви за забава в размер на 2 001 243,60 лв., както и в частта на постановения в мотивите на РА отказ за възстановяване на ДДС върху несъбрани и неплатени вземания към клиенти по фактури, издадени от „ТЕЛЕНОР БЪЛГАРИЯ“ ЕАД, по искане с писмо вх. № Р-29002919008051-ПРД-002И/ 28.04.2020 г., направено в хода на ревизионното производство на основание чл. 129, ал. 1 от ДОПК, за възстановяване на ДДС за 2014 г. в размер на 1 887 702,56 лв. и искане с писмо вх. № Р-29002919008051-ПРД-006-И/ 15.10.2020г. на основание чл. 129, ал. 1 от ДОПК, за възстановяване на ДДС за периода 2010 г.- 2013 г., в размер на 3 991 949,32 лв. и връща административната преписка в тази част за произнасяне по искания с писмо вх. № Р-29002919008051-ПРД-002И/ 28.04.2020г. и писмо вх. № Р-29002919008051-ПРД-006-И/ 15.10.2020 г. на основание чл. 129, ал. 1 от ДОПК, съгласно мотивите на съдебния акт.

Решение № 929 от 17.02.2022 г. по адм. дело № 8275/ 2021 г. по описа на АССГ е оспорено и оставено в сила с Решение № 417 от 16.01.2023 г. по адм. дело № 3607 / 2022 г. по описа на ВАС в оспорената част относно постановения отказ да се възстанови ДДС върху несъбрани и неплатени вземания към клиенти по фактури, издадени от „ТЕЛЕНОР БЪЛГАРИЯ“ ЕАД и е върната преписката на приходната администрация за произнасяне по направени на основание чл. 129, ал. 1 ДОПК в хода на ревизионното производство искания за възстановяване на ДДС с указания по тълкуването и прилагането на закона.

С Резолюция № П-29002923043171-ОРП-001/ 08.03.2023 г., издадена от Р. Г. С., на длъжност началник сектор в отдел „Контрол“ в ТД на НАП ГДО, оправомощена със Заповед № ГДО-132/ 13.07.2018 г. на директора на ТД на НАП ГДО, е възложена проверка по прихващане или възстановяване на „ЙЕТТЕЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕАД, във връзка с Решение № 417 от 16.01.2023 г., по адм. д. № 3607/ 2022 г. по описа на ВАС, с което е оставено в сила Решение № 929 от 17.02.2022 г. по адм. дело № 8275/ 2021 г. по описа на АССГ. Да извършат проверката са определени Д. С. Д., на длъжност

главен инспектор по приходите, Е. П. Н. на длъжност главен инспектор по приходите и С. Г. Д. - Г., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП ГДО.

С оспорения в настоящото производство АПВ № П-29002923043171-004-001 от 30.03.2023 г., издаден от Д. С. Д. на длъжност главен инспектор по приходите, Е. П. Н. на длъжност главен инспектор по приходите, С. Г. Д. - Г. на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП ГДО, е отказано възстановяване на претендираните в исканията от 28.04.2020 г. и 15.10.2020 г. суми, като са изложени следните мотиви:

За част от претендирания ДДС на стойност 1 990 357,30 лв., по фактури за периодите от 01. 01. 2010 г. до 15. 12. 2011 г., е прието, че е изтекъл преклузивният срок за подаване на искане по реда на чл. 129 от ДОПК, поради което същото е оставено без разглеждане.

За вземания от клиенти, възникнали през периодите от 18. 12. 2011 г. до 20. 07. 2012 г., по които се претендира възстановяване на ДДС в размер на 527 617,52 лв., е посочено, че е изтекла тригодишната погасителна давност за събирането му от „ЙЕТТЕЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕАД. Вземането за начислен и внесен ДДС е с характер на частноправно вземане на дружеството от държавата, поради което към датата на подаване на искането /15.10.2020 г./ са изтекли 5 години и следователно е погасено по давност.

Прието е по отношение на вземанията, възникнали през периодите от 25.07.2012 г. до 25.12.2014 г., за които едновременно са изпълнени условията да не са погасени по давност към датата на подаване на искането и да е спазен преклузивният срок по чл. 129, ал. 1 от ДОПК, са налице основания за извършване на корекции на начисления ДДС, с които да се упражни правото на възстановяване на недължимо внесен данък в бюджета в размер на 3 280 593,03 лв. В тази връзка от органите по приходите е направен извод, че към момента на извършване на проверката в ЗДДС е предвиден ред в Глава тринадесета „а“ за намаляване на данъчната основа при пълно или частично несъбираемо вземане. Относно вземанията от лица, които са осъществили покупки на услуги под ДДС номер, с оглед спазване на принципа на данъчен неутралитет, на основание чл. 126б, ал. 1 от ЗДДС, в сила от 01.01.2023 г., следва да се издадат кредитни известия по реда на чл. 115 от ЗДДС и данъчни документи за остатъка от претендирания ДДС за възстановяване в размер на 409 690,44 лв., а по отношение на претендирания данък за възстановяване в размер на 2 870 902,59 лв. по фактури, издадени към данъчно незадължени лица, следва да се издаде протокол на основание чл. 126б, ал. 2 от ЗДДС. В допълнение е посочено, че е отправено преюдициално запитване по идентичен казус до СЕС, съгласно чл. 267, § 1, б. „б“ от Договора за функциониране на ЕС, по адм. д. № 5853/ 2021 г.

С покана изх. № П-29002923043171-177-001 от 14.03.2023 г. на „ЙЕТТЕЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕАД е предоставена възможност за извършване на корекции на ДДС в размер на 3 280 593,03 лв. по реда на действащите процесуални норми, в сила от 01.01.2023 г., за вземания, които са възникнали през периодите от 25.07.2012 г. до 25.12.2014 г. и за които едновременно са изпълнени условията да не са погасени по давност към датата на подаване на искането за възстановяване и да е спазен преклузивният срок по чл. 129, ал. 1 от ДОПК.

От страна на „ЙЕТТЕЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕАД е постъпил отговор вх. № 26-Й-3200 от 16.03.2023 г., в който заявява, че в Решение № 417 от 16.01.2023 г. на ВАС изрично е посочено, че отказът на органите по приходите да възстановят внесения ДДС резултат

по фактури, които не са платени и може да не бъдат платени, е неправомерен и следователно е приложима разпоредбата на чл. 129, ал. 5, т. 2 от ДОПК, според която органът по приходите е длъжен в 30-дневен срок от предявяването пред него на влязъл в сила съдебен или административен акт да възстанови или прихване по реда на ал. 2, т. 2 изцяло посочените в акта суми, заедно с дължимата по чл. 6 лихва, когато с акта в полза на задълженото лице е признато правото на получаване на незаконосъобразно отказани за възстановяване суми. Предвид това не се е възползвал от предоставената му възможност за корекция.

Ревизиращият екип е приел, че претендиращият ДДС в размер на 3 280 593,03 лв. не подлежи на ефективно възстановяване по реда на чл. 129 от ДОПК, а посредством предвидените в чл. 126б, ал. 1 от ЗДДС, /в сила от 01.01.2023 г./ способности за корекция, които следва да намерят отражение в отчетните регистри по чл. 124 и чл. 125 от ЗДДС, поради което на дружеството е отказано правото на възстановяване на ДДС в размер на 3 280 593,03 лв. върху несъбрани и неплатени вземания към клиенти по фактури за периодите от 25.07.2012 г. до 25.12.2014 г.

С жалба вх. № 26-Й-4392 от 11.04.2023 г. по регистъра на ТД на НАП ГДО и вх. № 23-29-36 от 13.04.2023 г. по описа на ДОДОП С. „ЙЕТТЕЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕАД е оспорило АПВ № П-29002923043171-004-001 от 30.03.2023г.

С Решение № 756 от 03.05.2024 г. № П-29002923043171-004-001 от 30.03.2023 г. АПВ е потвърден.

При така установената фактическа обстановка съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Жалбоподателят е адресат на акта, засегнат неблагоприятно от обективизираното в същия властническо волеизявление, поради което има правен интерес от оспорване. Жалбата е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 ДОПК и от активно легитимирана страна, имаща право и интерес от обжалването, АПВ е обжалван в срок пред директора на ОДОП който го е потвърдил. Изчерпването на реда на задължителното административно обжалване и подаването на жалба в срока по чл. 156, ал. 1 ДОПК налагат извод за нейната допустимост.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК вр. с чл. 129, ал. 7 от ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваването на акта за възстановяване или прихващане, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Оспореният административен акт е заключителен в производство, образувано с Резолюция за извършване на проверка № П-29002923043171-ОПР-001 от 08.03.2023 г., издадена от началник сектор при ТД на НАП ГДО, съгласно Решение № 417/ 16.01.2023 г. на ВАС, с което е потвърдено Решение № 929 / 17.02.2022 г. на АССГ и подадени ИПВ в хода на ревизионното производство с УИН Р-29002919008051. Резолюцията определя трима органи по приходите, които да извършват проверката.

АПВ № П-29002923043171-004-001 от 30.03.2023 г. е издаден от Д. С. Д. на длъжност главен инспектор по приходите, Е. П. Н. на длъжност главен инспектор по приходите, С. Г. Д. - Г. на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП ГДО, на основание чл. 129 ДОПК във връзка с Решение № 417/ 16.01.2023 г. на ВАС, с което е потвърдено Решение № 929 / 17.02.2022 г. на АССГ и подадени ИПВ в хода на ревизионното производство с УИН Р-29002919008051 и Резолюция № П-29002923043171-ОПР-001 от 08.03.2023 г.

Оспореният АПВ е издаден от състав от органи по приходите, а не еднолично (сравн. чл. 119, ал. 2 и чл. 129, ал. 1 и ал. 5 от ДОПК), без за производството по раздел I, глава XVI ДОПК да са приложими правилата на глава XV от кодекса.

Настоящия оспорван АПВ и резолюцията за извършване на проверка са основани на разпоредбата на чл. 129 от ДОПК. Използването в правната норма на чл. 129 от ДОПК на единствено число за органа по приходите и граматическото тълкуване водят до извод за компетентност да издаде АПВ на едноличен орган по приходите, а не на колегиален орган или на състав от органи. Споделеното издаване на акт от компетентността на едноличен орган по приходите от трима органи по приходите е израз на неправомерно упражняване на властническо правомощие от неприета от правопорядъка социална даденост, която по хипотеза е неправосубектна и не може да притежава компетентност. (от мотивите на Решение № 6453/ 28.05.2024г. по адм. дело 1663/ 2024 г. на ВАС).

В настоящия случай оспорваният АПВ е нищожен, тъй като е издаден от органи по приходите, които не притежават необходимата компетентност, а жалбата срещу него е основателна.

С оглед изчерпателното изследване на въпроса за нищожността на оспорения АПВ, последният е нищожен и на друго, отделно основание, различно от горепосоченото.

По делото не се спори, че с Решение № 417 от 16.01.2023 г. по адм. дело № 3607 / 2022 г. по описа на ВАС, с което е оставено в сила Решение № 929 от 17.02.2022 г. по адм. дело № 8275/ 2021 г. по описа на АССГ, производството по обжалване на Ревизионен акт № Р-29002919008051-091-001/17.12.2020 г., е завършило с влязъл в сила съдебен акт. Предмета на спора в последното производство касае правото на възстановяване на внесения от дружеството данък върху добавената стойност по фактури, които не са платени и може да не бъдат платени. РА е отменен, като ВАС е възприел доводите на АССГ, касаещи незаконосъобразността на издадения акт.

С отмяната на отказа на данъчните органи съдът връща преписката на ТД ГДО - НАП за произнасяне при съобразяване с указанията по тълкуването и прилагането на закона съгласно мотивите на съдебния акт. С Решение № 5469 от 25.05.2023 г. по адм. д. № 3607/2022г., I отд. на ВАС, постановено по повод молба на дружеството за тълкуване на окончателния съдебен акт, ВАС е изяснил, че с касационното решение са изправени част от решаващите изводи на първостепенния съд, поради което мотивите на касационния съдебен акт са в обхвата на указанията по тълкуване и прилагане на закона, които са задължителни за администрацията.

Съгласно чл. 129, ал. 5, т. 2 от ДОПК, решението на ВАС от 16.01.2023 г. е предявено от „ЙЕТТЕЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕАД до ТД на НАП, Дирекция „Големи данъкоплатци и осигурители“, с искане в законоустановения срок, по повод на което е издаден процесният АПВ.

Процедурата по чл. 129, ал. 5 от ДОПК задължава органа по приходите в 30-дневен срок от предявяването пред него на влязъл в сила съдебен или административен акт да възстанови или прихване по реда на ал. 2, т. 2 изцяло посочените в акта суми, заедно с дължимата по ал. 6 лихва, когато с акта в полза на задълженото лице е признато правото на получаване на незаконосъобразно отказани за възстановяване суми.

В изпълнение на последната процедура е постановен и оспорения, в настоящото производство АПВ, в който се съдържа нов отказ на данъчните органи за възстановяване на ДДС, признат за дължим и незаконосъобразно отказан с решението на ВАС от 16.01.2023 г., предявено по реда на чл. 129, ал. 5 ДОПК.

Последният съдебен акт, както и оставеното с него в сила решение на АССГ, несъмнено са от категорията на съдебните актове по чл. 129, ал. 5 ДОПК. Настоящият съдебен състав споделя доводите изложени в жалбата, че в издадения АПВ е следвало да бъдат съобразени мотивите на окончателния съдебен акт на ВАС, като бъдат възстановени на дружеството сумите, незаконосъобразно отказани с отменения РА.

Съгласно чл. 296 и чл. 299 от ГПК вр. чл. 144 от АПК вр. § 2 от Допълнителните разпоредби на ДОПК влязлото в сила съдебно решение се ползва със сила на присъдено нещо и разрешеният с него спор не може да бъде пререшаван. Със съдържащия се в процесния АПВ нов отказ за възстановяване на признатите за дължими суми, спора между страните се пререшава отново. Изрично с Решение № 5469 от 25.05.2023 г. по адм. д. № 3607/2022г., I отд. на ВАС се пояснява, че е недопустимо подновяване на спора въз основа на факти, съществували към момента на приключване на устните състезания, след които решението е влязло в сила. Недопустими са възражения, основани на факти, настъпили към 09.01.2023 г. В този смисъл е Решение № 2586 от 24.02.2021г. по адм. д. № 13334/2020 г., I отд. на ВАС, в което е прието, че с крайния акт, с който е отменен първоначалният АПВ: „са се преклудирали всички правопогасяващи възражения за възстановяване на въпросната сума, поради което всички възражения на касатора за недължимост на същата са в противоречие с принципа за задължителност на влязлото в сила съдебно решение /чл. 177, ал. 1 АПК и чл. 297 и чл. 298, ал. 1 ГПК във вр. с § 2 ДР ДОПК/ и представляват опит за пререшаване на спора, което е недопустимо.“

В съответствие с гореизложеното и с оглед липсата на новонастъпили факти аргументите на НАП в процесния АПВ за отказ за възстановяване на ДДС са преклудирани, без значение дали са били предмет на делото пред ВАС. Всички направени след постановяване на окончателния акт на ВАС възражения на данъчните органи за недължимост на тези суми са в противоречие с принципа на задължителност на влязлото в сила съдебно решение. Отказът на данъчните органи, обективиран в процесния АПВ, представлява недопустим опит за пререшаване на окончателно разрешен правен спор.

Съгласно решението на ВАС от 16.01.2023 г. е признато правото на дружеството за възстановяване на ДДС по отношение на всички периоди, обхванати от исканията по чл. 129, ал. 1 ДОПК. С оглед приложимостта на процедурата по чл. 129, ал. 5 от ДОПК, а именно – задължението на органите по приходите да се съобразят с мотивите в окончателния акт на ВАС, всички съображения по съществото на спора са ирелевантни и не следва да бъдат разглеждани.

Предвид гореизложеното, жалбата е основателна, обжалваният АПВ е нищожен на основание чл. 177, ал. 2 от АПК поради противоречие с Решение № 417 от 16.01.2023 г. по адм. д. № 3607/2022 г. на ВАС, I отд.

На следващо място, следва да бъде съобразено, че с отправеното от дружеството искане до ТД на НАП, Дирекция „Големи данъкоплатци и осигурители“ на основание чл. 129, ал. 5 от ДОПК с вх. №-26-Т-394 #12/ 07.2.2023 г., уточнено с писмо с вх. № 26-Т-394#13/ 23.02.2023 г., „ИЕТТЕЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕАД е претендирало сума в по-малък размер от признатия с окончателното решение на ВАС, а именно - сума в размер на 5 798 567.86 лв. Освен това, след издаване на процесния АПВ, с Ревизионен акт №

Р-29002922007764-091-001 / 20.11.2023 г., издаден от ТД на НАП - „ГДО“, във връзка със същото искане по чл. 129, ал. 5 ДОПК, на дружеството е признато правото на възстановяване на ДДС в размер на 1 858 716.76 лв. и е направено прихващане на тази сума с начислени с акта задължения. Макар въпросният Ревизионен акт да не е влязъл в сила в частта на начислените допълнително задължения и съответно направеното прихващане, то същият е влязъл в сила по отношение признатото право на възстановяване на сума в размер на 1 858 716.76 лв.

Предвид гореизложеното, по подаденото от „ЙЕТТЕЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕАД искане на основание чл. 129, ал. 5 ДОПК на дружеството остава да бъде признато правото на възстановяване на сума в размер на 3 939 851.10 лв., ведно със законната лихва на основание чл. 129, ал. 6 ДОПК.

С оглед изхода на делото основателна е претенцията на жалбоподателя за присъждане на адвокатско възнаграждение. Съгласно представения списък (л. 188) „ЙЕТТЕЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕАД претендира разноски за държавна такса в размер на 50 лв. и за адвокатско възнаграждение в размер на 180 000 лв. От страна на процесуалния представител на ответника е направено възражение за прекомерност, което съдът намира за основателно. Въпреки високия материален интерес, следва да се съобрази и видът и количеството на извършените процесуални действия, както и обстоятелството, че производството се е развило само в две съдебни заседания. Настоящият съдебен състав приема, че не са налице основания за възлагане в тежест на жалбоподателя на възнаграждение в пълен размер. Няма пречка съдът да намали размера на възнаграждението, като определи такъв под минимума, предвиден в Наредба № 1/09.07.2004 г. (решение на СЕС по дело С-438/22 е СЕС). Ето защо, на жалбоподателя следва да се определи възнаграждение в размер на 60 000 (шейсет хиляди) лв., както и направените разноски за държавна такса в размер на 50 лв.

Воден от горното и на основание чл. 173, ал. 2 от АПК във вр. с чл. 160, ал. 5 от ДОПК, Административен съд София-град, 1 състав

РЕШИ:

ОБЯВЯВА ЗА НИЩОЖЕН Акт за прихващане и възстановяване (АПВ) № П-29002923043171-004-001 от 30.03.2023 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП ГДО.

ВРЪЩА административната преписка на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите, Дирекция „Големи данъкоплатци и осигурители“ за произнасяне по искането на „ЙЕТТЕЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕАД с вх. №-26-Т-394 #12/ 07.2.2023 г., уточнено с писмо с вх. № 26-Т-394#13/ 23.02.2023 г., при спазване тълкуването и прилагането на закона съгласно мотивите на настоящия съдебен акт, с указания за издаване на Акт за прихващане или възстановяване на основание чл. 129, ал. 5 ДОПК, с който да бъде признато правото на „ЙЕТТЕЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕАД да получи сумата от 3 939 851.10 лв., ведно със законната лихва на основание чл. 129, ал. 6 ДОПК

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати на „ЙЕТТЕЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕАД, ЕИК[ЕИК] разноски в общ размер на 60 050 (шейсет хиляди

и петдесет) лева.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ: